

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.III.37.798/2015/5.

A tanács tagjai: Dr. Sperka Kálmán a tanács elnöke, Dr. Dobó Viola előadó bíró, Dr. Sugár Tamás bíró

A felperes: felperes neve

Az alperes: alperes neve

Az alperes képviselője: Dr. ... jogtanácsos

A per tárgya: esélyegyenlőség tárgyában hozott közigazgatási határozat bíróság felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

A felülvizsgálati kérelem száma: 8.

Az elsőfokú bíróság neve, határozat kelte és száma: Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. május 28-án kelt 25.K.31.360/2015/6. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi bíróság a 25.K.31.360/2015/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.
A felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes 2014. április 14-én bejelentést tett a 2015. február 14-én az 1944-1945. évi ostromban és azt követő kitörésben elesett katonákra és civil áldozatokra való kegyeleti megemlékezés céljából a Kapisztrán Szent János szobra előtt tartandó békés rendezvényre. A bejelentést Budapest Rendőrfőkapitánya érdemi vizsgálat nélkül, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános

szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 30. § c) pontjára hivatkozva, elutasította azzal az indokkal, hogy a szóban forgó időtávban nem volt lehetséges objektíven megállapítani, a bejelentett rendezvény vonatkozásában fennállnak-e a gyülekezési jogról szóló 1989. évi III. törvényben (a továbbiakban: Gytv.) foglalt feltételek. Mindezek okán lehetetlen célra irányulónak minősítette a rendezvényt. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a végzéssel szemben előterjesztett bírósági felülvizsgálat iránti kérelmet 2014. április 18-án kelt, 17.Kpk.45.531/2014/2. számú végzésével elutasította.

- [2] A felperes és két társa 2014. május 8-án panaszt nyújtottak be az alpereshez és kérték, hogy az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) alapján eljárva vizsgálja meg, hogy Budapest Rendőrfőkapitánya megsértette velük szemben az egyenlő bánásmód követelményét.
- [3] Az alperes a 2014. május 20-án kelt EBH/392/3/2014. számú végzésével a kérelmezők kérelmét érdemi vizsgálat nélkül elutasította, mert álláspontja szerint az ügyben nem volt hatásköre eljárni és a kérelmezők beadványukban nem valószínűsítették, hogy az általuk megnevezett védett tulajdonságok szerepet játszottak a bejelentett rendezvények megtartásának megtiltásában. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 33.Kpk.45.489/2014/4. számú végzésével az alperes végzését hatályon kívül helyezte új eljárásra kötelezés mellett. A bíróság a nemperes eljárásban kizárólag a hatáskör fennállásának kérdésében foglalhatott állást, ezért a végzésben az ügy érdemét érintően nem adott iránymutatást.
- [4] Ezt követően az alperes eljárást indított, melyben hiánypótlás keretében felhívta a kérelmezőket, hogy csatolják a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 17.Kpk.45.531/2014/2. számú végzését és nyilatkozzanak a védett tulajdonsággal összefüggésben ért sérelmeikről, valamint arról, hogy volt-e olyan eset, amikor a bepanaszolt szerv a bejelentésükben szereplő rendezvény megtartását engedélyezte. A hiánypótlási felhívásra egyedül a felperes nyilatkozott határidőben, ezért az alperes a többi panaszos kérelmére indult eljárását megszüntette. A felperes nyilatkozatára figyelemmel a hatóság 2014. november 5-én eljárást indított Budapest Rendőrfőkapitányával szemben (a továbbiakban: eljárás alá vont vagy BRFK) és nyilatkozattételre hívta fel arra vonatkozóan, hogy tudott-e felperes valamely védett tulajdonságáról és 2013. április 1-je és 2014. október 31-e között előfordult-e olyan eset, amikor a bejelentés időpontjához képest 8-12 hónappal későbbi időpontra tervezett rendezvény megtartására vonatkozó bejelentést a Ket. 30. § c) pontjára alapozottan utasított el érdemi vizsgálat nélkül. Az eljárás alá vont nyilatkozatában előadta, hogy a felperes „már hosszú évekre visszamenő személyes kapcsolatot ápol a BRFK Rendészeti Szervek Biztosítási Osztály munkatársaival”, de a bejelentések során védett tulajdonságairól nem nyilatkozott.

Állítása szerint két esetben utasított el 2-3 hónapra előre bejelentett rendezvényeket hasonló indokkal. A Ket. 30. § c) pontjával kapcsolatos rendőrségi gyakorlatot a bírósági joggyakorlat is elismerte. Bejelentette, hogy a tudomásul vett rendezvényekről nyilvántartással nem rendelkezik, de a megjelölt időszak vonatkozásában megállapítható, hogy az Gytv. hatálya alá tartozó tudomásul vett rendezvényeket a szervezők az ésszerű időkorlátokon belül tették meg.

- [5] Ezt követően alperes a 2015. március 6-án kelt, EBH/142/3/2015. számú határozatával a felperes kérelmét, mint alaptalant elutasította. Az alperes hivatkozott az Ebktv. 4. § d) pontjára, 8. § i)-j) pontjára, m) és t) pontjára, 9. §-ára és 19. § (2) bekezdésére. A felperes világnézeti meggyőződését, politikai véleményét, mint védett tulajdonságait a bejelentést elutasító végzés alapján a rendezvény megjelölt célja alapján valószínűsítette, míg a heteroszexuális irányultságát, mint védett tulajdonságát a felperes nyilatkozata alapján szintén valószínűsítettnek tekintette. Az alperes hangsúlyozta, vizsgálata arra irányult, hogy az eljárás alá vont különbséget tesz-e azon személyek között, akik a tervezett időponthoz képest jóval korábban jelentenek be megtartani kívánt rendezvényt, melynek kapcsán az Ebktv. 19. § b) pontját bizonyítottanak nem találta, vagyis felperes védett tulajdonságai és a között, hogy a Budapest Rendőrfőkapitánya a felperes rendezvény megtartására irányuló bejelentését elutasította, ok-okozati összefüggés nem volt megállapítható. A közvetett hátrányos megkülönböztetés tilalmával összefüggésben kifejtette az alperes, hogy két olyan eset azonosítható, amelyekben az eljárás alá vont a bejelentést érdemi vizsgálat nélkül hasonló indokkal utasította el mint felperes esetében, ezért a releváns személyek csoportján belül a felperes statisztikailag nem volt nagyobb arányban lévőknek tekinthető. Az alperes szerint az eljárás alá vontnak a Ket. 30. § c) pontjával kapcsolatosan alkalmazott gyakorlata nem hozta a felperest nagyobb arányban hátrányos helyzetbe.

A kereseti kérelem

- [6] A felperes keresetében kérte az alperes határozatának hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését. Sérelmezte, hogy az alperes figyelmen kívül hagyta az előterjesztett bizonyítékait, így különösen az Állampolgári Jogok Országgyűlési Biztosának jelentését, valamint az LMBT rendezvényre vonatkozó jóváhagyó döntést. Az alperes a vizsgálandó időszakot úgy választotta meg, hogy a kívánt eredményt kapja, ezzel megsértette a Ket. 2. § (3) bekezdését.

Az elsőfokú ítélet

- [7] Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletében az alperes határozatát

hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte. Elöljáróban leszögezte, az ügyben már nem volt vitatható, hogy az alperes hatásköre fennáll, mert e vonatkozásban a közigazgatási hatóságot a bíróság közigazgatási eljárásban hozott végzése kötötte a megismételt eljárásban. A bizonyítási teher alakulását illetően megállapította a bíróság, hogy az eljárásban az Ebktv. 19. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte a jogsértés és a védett tulajdonság fennállásának valószínűsítése és csak valószínűsítés esetén kell bizonyítani az eljárás alá vontnak, hogy az egyenlő bánásmód követelményét betartotta. A bizonyítandó tényállási elemek vonatkozásában utalt a Kúria Kftv.II.37.854/2014/8. számú ítéletében adott iránymutatásra, annak kiemelésével, hogy a releváns tényállási elemeket az Ebktv. határozza meg. Annyiban osztotta a bíróság az alperes érvrendszerét, hogy önmagában a rendezvény helye nem védett tulajdonság, de a felperes politikai és világnézeti meggyőződéséhez köthető és ekként e védett tulajdonság körében értékelhető.

[8] Az összehasonlítható helyzetben lévő személy vagy csoport meghatározása kapcsán a bíróság nem tartotta elfogadhatónak az alperes által meghatározott csoportképzést azzal az indokkal, hogy tárgyi ügyben az összehasonlítható személyek körét nem csak azok képezték, akik vonatkozásban az eljárás alá vont a bejelentés időpontjához képest jóval későbbi időpontra tervezett rendezvény tartására vonatkozó bejelentést érdemi vizsgálat nélkül elutasította. Az is lényeges tényállási elem, hogy voltak-e olyan rendezvények, amelyeket az eljárás alá vont a számottevő idő ellenére is tudomásul vett. A felperes ilyen esetekre már a közigazgatási eljárást megindító panaszában is hivatkozott és a keresetlevelében kifejezetten megjelölte azokat az ombudsmani jelentéseket, amelyekből hitelt érdemlően valószínűsíthetőek a jelen ügyben is releváns tények.

[9] A bíróság megállapította, hogy az alperes a Ket. 50. § (4) bekezdésében írt tényállás tisztázási kötelezettségét sem teljesítette teljes körűen, mert nem tisztázta az eljárás alá vont nyilatkozatából fakadó ellentmondásokat és azt bizonyítási eszközként annak ellenére fogadta el, hogy az nem feleltethető meg a rendezvények rendjének biztosításával kapcsolatos rendőri feladatokról szóló 15/1990. (V. 14.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr.) 2. § (1)-(6) bekezdéseiben foglaltaknak és belső ellentmondásokkal is terhelt. Elmulasztotta vizsgálni, hogy a bejelentések rendőrségi példányai miért nem találhatók meg a BRFK-nál, ha el is fogadható, hogy külön nyilvántartást nem vezet a tudomásul vett bejelentésekről. A bíróság feltáratlannak tartotta, hogy mi alapján nyilatkozta a BRFK, miszerint a megjelölt időszakban a Gytv. hatálya alá tartozó tudomásul vett rendezvények bejelentését a szervezők ésszerű időkorlátokon belül teszik meg. A nyilatkozatából okszerű következtetés arra sem volt levonható, hogy a BRFK nem volt tisztában a felperes valószínűsített védett tulajdonságaival, mivel maga nyilatkozott úgy, hogy felperest

„hosszú évekre visszamenőleg” ismeri.

- [10] A bíróság hangsúlyozta, hogy az alperes határozata a vizsgált időszak behatárolására vonatkozóan nem tartalmaz indokolást, másrészt nem osztotta az alperesnek a Ebktv. 17. §-ára vonatkozó értelmezését, kifejtve, hogy az nem az összehasonlíthatóság körébe bevonható esetekre utal. Az időmúlásnak lehet jelentősége az összehasonlíthatóság tekintetében, de ennek megállapításán túl azt is fel kellett volna tárnia az alperesnek, hogy ténylegesen megváltozott-e az eljárás alá vont gyakorlata, különösen a felperes által hivatkozott közelmúltbeli esethez (2010-2011) képest. Erre figyelemmel úgy ítélte meg a bíróság, hogy a BRFK nyilatkozatára nem lehetett határozati pontosságú tényállást alapítani a közigazgatási eljárásban.
- [11] A tényállás tisztázása körében feltárt jogszabálysértést a bíróság csak a megismételt eljárásban látta orvosolhatónak. Az új eljárásra vonatkozó iránymutatásként előírta, hogy az alperes köteles nyilatkoztatni az eljárás alá vont szervet a fenti ellentmondások körében és értékelni a felperes által hivatkozott gyülekezési jogra vonatkozó állásfoglalásokat, jelentéseket, illetve összehasonlítható eseteket. Ha a tényállás ezek után sem tisztázható, belföldi jogsegély keretében megkereséssel kell élni az alapvető jogok biztosához iratbeszerzés érdekében. Az összehasonlítható esetek vizsgálata után kell állást foglalni abban a kérdésben, hogy a felperest az Ebktv. 8-9. §-a szerint érte-e joghátrány az eljárás alá vont által folytatott gyakorlatból.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [12] A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben elsődlegesen kérte az ítélet hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az első fokon eljáró bíróság új eljárásra történő utasítását. Az alperes szerint a bíróság a hatáskör vizsgálata körében figyelmen kívül hagyta az Ebktv. 14. § (3) bekezdését, mely alapján az alperes nem vizsgálhatja a bíróságok közhatalmi döntéseit és intézkedéseit. Utalt a felperes által benyújtott alkotmányjogi panasz elbírálása tárgyában született 3106/2015. (VI. 9.) AB végzésre, mely rámutatott arra, hogy diszkriminatív jellegű sérelmek a gyülekezési jog gyakorlásával összefüggésben merültek fel a felperesnél.
- [13] Az alperes arra az esetre, ha hatásköre megállapítható lenne az ügyben, további jogszabálysértésként a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 206. § (1) bekezdését jelölte meg. Okfejtése szerint iratellenesen mellőzte a bíróság annak értékelését, hogy az eljárás alá vont szerv bírósági döntés nyomán alakította ki a gyülekezés tényleges időpontjához képest jóval korábban történő bejelentések vonatkozásában folytatott gyakorlatát. A gyakorlat diszkriminatívvá nyilvánítása esetén az alperes lényegében a bíróság döntését bírálná felül.

- [14] A jogerős ítélet hiányos, mert nem jelölte meg, hogy az alperesnek milyen időintervallumra nézve kellene vizsgálnia a BRFK gyakorlatát, másrészt a gyülekezés időpontjához képest mennyivel korábban tett bejelentések azok, amelyeknél már nem foghat helyt a Ket. 30. § c) pontjára történő hivatkozás. Erre figyelemmel a jogerős ítélet sérti a Pp. 221. § (1) bekezdését.
- [15] Állította, hogy az elsőfokú bíróság iratellenesen mellőzte annak értékelését, hogy a felperest érte-e közvetett hátrányos megkülönböztetés. E vonatkozásban a kereseti kérelmet el sem bírálta, emiatt az ítélet sérti a Pp. 213. § (1) bekezdését is. A BRFK gyakorlatából és az elutasított esetek jellegéből nem állapítható meg, hogy a bejelentés elutasításával a felperes különösen hátrányos helyzetbe került.
- [16] A bíróság azt a kereseti hivatkozást sem vizsgálta, hogy felperest szexuális irányultság okán érte-e közvetett megkülönböztetés, holott erre a felperes az LMBT csoport kérelmével összefüggésben kifejezetten a bejelentő szexuális orientációjára utalt. Arra sem tért ki a jogerős ítéletben, hogy felperes mely védett tulajdonságai tekintetében szükséges az új eljárás során vizsgálni a BRFK gyakorlatát. Az alperes szerint ez a kereseti kötöttség elvére figyelemmel legfeljebb a szexuális irányultságra nézve lenne megtehető. Az alperes utalt arra is, hogy a bejelentés elutasításának indokát ésszerűnek és elfogadhatónak tekintette, ezért az intézkedés az Ebktv. 7. § (2) bekezdés b) pontja ismeretében nem sérti az egyenlő bánásmód követelményét.
- [17] Előadta, hogy a felperes védett tulajdonsága és a BRFK döntésével őt ért sérelem közötti ok-okozati összefüggés hiánya sem nyert bizonyítást, ezért az új eljárástól sem várható más eredmény. Az elsőfokú bíróság jogsértően kötelezte az alperest, hogy a Ket. 30. § c) pontja alkalmazása szempontjából vizsgálja az eljárás alá vont gyakorlatát, mert erre az alperes oksági összefüggés hiányában hatáskörrel nem rendelkezik.
- [18] A jogerős ítélet sérti továbbá a Pp. 164. § (1) bekezdését és az Ebktv. 8. §-át, mert a felperes nem bizonyította, hogy az alperes nem kellő mértékben tárta fel a tényállást, mely szükséges lett volna a bizonyítási teher átfordulásához.
- [19] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában tartását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [20] A felülvizsgálati eljárásban a jogerős ítélet a Pp. 270. § (2) bekezdésében és 275. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel csak a felülvizsgálati kérelem és csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálható felül. A felülvizsgálati kérelem előterjesztésére anyagi jogi és eljárási szabályok megsértése egyaránt alapot adhat, de ha olyan eljárási szabálysértés nem történt, amely az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással volt, a megtámadott határozatot hatályában fenn kell tartani.

- [21] Az alperes felülvizsgálati kérelmét elsődlegesen arra alapítottnan terjesztette elő, hogy a jogerős ítélet az Ebktv. 14. § (3) bekezdésében ütközik, mivel az eljárás alá vont szerv közhatalmi döntéseinek vizsgálatára az alperesi hatóság hatáskörrel nem rendelkezik.
- [22] A Kúria megállapította, hogy a hatáskör tekintetében kifejtett alperesi érvelés érdemi vizsgálatát az elsőfokú bíróság jogszerűen mellőzte a Ket. 104. § (4) bekezdésére hivatkozással, mivel ebben a kérdésben a közigazgatási bíróságnak nemperes eljárásban hozott végzése az alperest kötötte, ezért a hatáskör fennállása újból nem tehető vitássá a megismételt eljárásban hozott határozat felülvizsgálata tárgyában indult perben. A bíróság által már elbírált tényekre és jogcímekre nem lehet hivatkozni, így a felülvizsgálati eljárásban a Kúriának sem kellett érdemben állást foglalnia arról, hogy a felperes kérelme alapján indult eljárásban kizárja-e az alperes hatáskörét az Ebktv. szervi hatályát negatív módon meghatározó 14. § (3) bekezdése. A hivatkozott jogszabályhely helyes értelmezésére vonatkozó okfejtést a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 33.Kpk.45.789/2014/4. számú végzése már tartalmazott, tehát annak figyelembevételével mellett mondta ki a bíróság az alperes hatáskörének fennállást. Az alperes által hivatkozott 3106/2015. (VI. 9.) AB végzés nem az alperes hatáskörét megállapító jogerős bírósági végzés ellen benyújtott alkotmányjogi panasz tárgyában született és az sem tartalmaz olyan rendelkezést, hogy az alperes hatásköre nem terjed ki a közigazgatási hatósági jogkörben tett rendelkezések, intézkedések és gyakorlatoknak az Ebktv. szerinti antidiszkriminációs vizsgálatára.
- [23] Az alperes felülvizsgálati kérelme a továbbiakban a bizonyítékoknak a Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti szabad mérlegelését támadta, ezzel meghatározva a felülvizsgálat kereteit és irányát.
- [24] Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az egyenlő bánásmód ügyekben a hatósági eljárás kereteit a hatóság hatásköre és a kérelem szabja meg. A felperes annak vizsgálatát kérte, hogy az eljárás alá vont szerv diszkriminatív gyakorlatot folytat-e a területére bejelentett olyan rendezvények megtiltásával kapcsolatban, melyekre vonatkozóan a bejelentést a rendezvény időpontjához képest jóval korábbi időpontban teszi meg, konkrétan nevesítve a kérelemben azokat a rendezvényeket (a 2011-es Budapesti LMB menet és a 2015-ös Becsület Napja), amelyeket érintően a kérelmek eltérő elbírálása az egyenlő bánásmód követelményének megsértésére vezethető vissza. A kérelem értelmében az alperes eljárása az Ebktv.14. § (1) bekezdés a) pontja alapján csak annak vizsgálatára irányulhatott, hogy az eljárás alá vont BRFK gyakorlatában érvényesült-e az egyenlő bánásmód követelménye minden olyan esetben, amikor a bejelentés időpontjához képest későbbi időpontra tervezett rendezvény tartására vonatkozó bejelentést a Ket. 30. § (1) bekezdés c) pontjára alapozottnan utasította el érdemi vizsgálat nélkül. Ezzel összefüggésben nem releváns az a körülmény, hogy az ésszerűtlenül korai bejelentések elbírálása

során mennyiben jogszerű a Ket. felhívott rendelkezésének alkalmazása, mivel felperes valószínűsíteni tudta, hogy volt olyan eset is, amikor a BRFK a felperes bejelentésével közel azonos időtartamban történt bejelentést a számottevő idő ellenére is tudomásul vette.

- [25] Az elsőfokú bíróság a BRFK nyilatkozatának és a rendelkezésre álló adatok okszerű mérlegelése alapján helytállóan vonta le azt a következtetést, hogy az alperes a tényállás tisztázási kötelezettségének nem tett eleget, amikor megelégedett az eljárás alá vont szerv által csatolt bizonyítékokkal. Ezek csak azt igazolták, hogy voltak más bejelentők is, akik esetében a Ket. 30. § c) pontjának alkalmazására került sor. Abból nem lehetett következtetést levonni arra, hogy az összehasonlíthatóság körébe bevont eseteken túl a BRFK által folytatott gyakorlatból az Ebktv. 8-9. §-a alapján érte-e felperest joghátrány vagy a felperes bejelentésének elutasítása a BRFK gyakorlatának bírósági döntések alapján bekövetkezett változására vezethető vissza. Az alperes abban nem tévedett, hogy az időmúlásnak az összehasonlíthatóság tekintetében jelentősége lehet, mert a bejelentések eltérő elbírálását a jogalkalmazási gyakorlat változása is okozhatta, de erre irányuló vizsgálat hiányában a megállapítás hipotetikus maradt. A BRFK által becsatolt bírósági végzés, amely a Becsület Napjának megünneplésére vonatkozó 1 évvel korábbi bejelentés tárgyában született, csak a döntés jogszerűségének igazolására alkalmas bizonyíték, de abból nem vonható le következtetés a BRFK diszkriminációtól mentes gyakorlatára.
- [26] A Kúria is hangsúlyozza, hogy a vizsgálati időszak nem az Ebktv. 17. §-a alapján határozható meg, mert az az egyenlő bánásmód követelményének érvényesülését vizsgáló hatósági eljárás megindításának határidejét szabályozó rendelkezés, így a vizsgálat alá vonható időszakot nem határolja be. Az alperes nem adta kellő indokát a határozatban, hogy mi alapján határozta meg a vizsgált időszakot és annak jogszerűsége az Ebktv. 17. §-a mentén sem volt meghatározható. Tekintettel arra, hogy az Ebktv. nem tartalmaz időbeli korlátot a kontrollcsoport kiválasztásához, ezért a hátrányos megkülönböztetés vizsgálatakor először az összehasonlítható helyzetben lévőket kell meghatározni, melyekre vonatkozó szempontokat a jogerős ítélet tartalmazza, továbbá részletes iránymutatást adott az elsőfokú bíróság arra nézve is, hogy az összehasonlíthatóság vizsgálata körében melyek azok az eljárási cselekmények, amelyet a tényállás teljes körű feltárása érdekében el kell végezni, illetve melyek azok az iratok, amelyek ismeretében a lehetséges kontrollcsoport és a vizsgálandó időszak is megállapítható.
- [27] Az elsőfokú bíróság az alperes határozatát a Pp. 339. § (1) bekezdését alkalmazva lényeges eljárási szabálysértés elkövetése miatt helyezte hatályon kívül annak rögzítésével, hogy a BRFK nyilatkozatára nem lehetett határozati pontosságú tényállást alapítani. Ezért nem volt abban a helyzetben, hogy a perben

érdemben tudjon dönteni arról a kereseti kérelemről, hogy a felperest az Ebktv. 8-9. §-a alapján az eljárás alá vont BRFK egyenlő bánásmód követelményébe ütköző gyakorlata folytán érte akár közvetlen vagy közvetett hátrányos megkülönböztetés. Ebben a kérdésben megalapozott döntés csak az új eljárásban hozható, amennyiben az alperes a bíróság ítéletében megállapított szempontok alapján az összehasonlítható személyek körét meghatározza és a tényállást teljes körűen feltárja.

[28] Az ügy érdemét érintő kérdések vizsgálatát éppen az alperesi eljárásban elkövetett eljárásjogi jogszabálysértés zárta ki, ennek okán az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Pp. 213. § (1) bekezdését, melyre figyelemmel a Kúriának sem kellett a továbbiakban állást foglalnia a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott olyan anyagi jogi kérdésekben, melyek tárgyában érdemi döntést a jogerős ítélet nem tartalmazott.

[29] A Kúria végezetül kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság az irányadó anyagi és eljárási szabályokat nem sértette meg, a lefolytatott bizonyítás eredményeként a feltárt tények és a felperes által rendelkezésre bocsátott bizonyítékok okszerű és helyes mérlegelésével, helytálló logikai okfejtés mellett jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a perben bizonyította, hogy az alperes határozata nem tisztázott tényálláson alapul, ezért a kérelmet elutasító döntés megalapozatlan és jogszabálysértő.

[30] A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok újraértékelésére nincs lehetőség, az elsőfokú bíróság a határozat felülvizsgálatát a keresetlevélben megjelölt jogszabálysértések körében elvégezte, határozatának indokolásában részletesen számot adott az alkalmazott jogszabályokról, továbbá azokról a körülményekről, amelyeket a bizonyítékok mérlegeléséről irányadónak vett és utalt azokra az okokra, amelyek miatt valamelyik tény nem talált bizonyítottnak. Ezért a jogerős ítélet mindenben megfelel a Pp. 221. § (1) bekezdésében írt tartalmi követelményeknek. A rendkívüli jogorvoslattal érintett körben a jogerős ítélet, mivel nem bizonyult jogszabálysértőnek, ezért a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdése alkalmazásával hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[34] Az egyenlő bánásmód követelményének érvényesülését vizsgáló hatósági eljárásban a vizsgálati időszak megállapítása során az eljárás megindításának határidejéről rendelkező Ebktv. 17. §-a az összehasonlíthatóság körébe bevonható esetek meghatározásánál a tényállást nem szorítja keretek közé, időbeli korlátot a kontrollcsoport kiválasztására nézve nem tartalmaz.

Záró rész

[35] A Kúria felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése

alapulvételével alperes kérelmére tárgyaláson bírálta el.

- [36] Az alperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért a feljegyzett felülvizsgálati eljárás illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásával a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli, mert a pervesztes alperes a Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjára figyelemmel személyes illetékmentes.

Budapest, 2016. június 22.

Dr. Sperka Kálmán s.k. a tanács elnöke, Dr. Dobó Viola s.k. előadó bíró, Dr. Sugár Tamás s.k. bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő